

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 16 DIN, NEDIJASKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 25. FEBRUARJA 1938.

ŠTEV. 24.

Admiral Jamamoto o sebi

Pred dvema letoma je izšla v Münchenu (Pustet et Kösel, 1936.) knjiga »Menschen, die zur Kirche kamen«. V njej je zbral p. Lamping 40 avtobiografij znanstvenih konvertitov vsega sveta. 21 narodnosti je zastopanih v njej. Podajamo avtobiografijo kontreadmirala Jamamota, ki je prejel sv. krst v kapeli Maristov v Tokiu.

»Vsaka milost je od Boga. Tako smo se učili v šoli, a to je tudi naše notranje prepričanje. Če že vsako spreobrnjenje izpričuje jasno delovanje božje dobrote, potem moram priznati ob pogledu na preteklo življenje, da je bilo to prav posebno pri meni.

MLADOSTNE SANJE

Rodil sem se 22. dec. 1877. Osnovno šolo sem obiskoval v Katazi, našem rodbinskem dvorcu, od Tokia dobro uro vožnje po železnici. Ko sem imel 13 let, sem mislil: »Moj oče ima veliko denarja, pa bi me mogel poslati na visoke šole v Tokio. Pozneje bom minister in general.« Prepojen sem bil namreč z istim častihlepjem kot vsa mladina v začetku t. zv. Meiji-dobe, ko je hrabrim pripadal svet.

BRANJO MU V TOKIO

To sem prišepnil očetu in ga zaprosil, da me čim prej pošlje v Tokio. Toda o tem ni bilo govora. Bil sem lahkomišeln razposajenec, in sem marsikaj zagrešil na račun očetovega ugleda, večkrat ga celo zlorabljal. Pa tudi s svojimi tovariši nisem bil v dobrih odnošajih; mnogo solza sem jim povzročil. Sosedom sem rad nagajal, dokler me niso enkrat dobro premikastili in me očetu naznani. Namesto da bi šel v šolo, sem se klatil po gozdovih in grmovjih. Očetovi opomini so malo zalegli. Vse pesmi konec je bil ta, da je oče vzel bambusovo palico in zopet uveljavil red. Vsekakor — nič čudnega — oče me je smatral za negodnega za študentovsko življenje v Tokiu. Tako je splahnelo lepo upanje na zeleni Tokio. A to tem bolj, ker je moj starejši brat, ki je bil že tam, kaj malo bil očetu v čast.

PRVO SREČANJE S KATOLIŠKIM DUHOVNIKOM

Prav v tem času — bilo je v začetku poletja je prišel v Katazo neki Evropejec iz Tokia. Hotel si je najeti kako hišo za poletni oddih. Ta gospod je

bil ravnatelj neke srednje šole. Najel si je hišo in poleti je prišel zopet, a to pot z dvanajstimi drugimi Evropci; vsi so bili enako oblečeni: črna obleka s črnimi kravatami. To so bili Maristični šolski bratje. Ob prvem srečanju jih je vprašal moj oče, s čim se prav za prav ukvarjajo. Oni so mu odgovorili: »Z vzgojo mladine. In to na strog način. Kogar sprejmemo, ta se mora do pičice natančno držati dnevnega reda. Iz hiše sme samo ob določenem času in se mora točno vrniti. Tri dni v tednu se govori francoski, a tri dni angleški.«

Moj oče se je sila začudil. Prav posebno mu je ugajalo učenje tujih jezikov in stroga vzgoja.

SREČNE POČITNICE

Zame so bile to srečne počitnice. Vsi učitelji so bili mladi, živahni in nad vse veseli. Skupaj smo šli na morje, plavali ali se s čolnom vozili, lovili ribe po rekah, lezli po hribih, lovili metulje po rižnih poljih in si bili kot pravi tovariši. V septembru so se vrnili Maristi domov. Moj oče, ki je imel zupanje vanje, me je vzel s seboj v Tokio in me izročil njim v vzgojo. Tako sem prišel na tedaj majhno, a danes veliko in znamenito srednjo šolo Gyosei, t. j. Jutranja zvezda.

V KATOLIŠKI ŠOLI

Studentje so bili tisti čas mnogo starejši, kot so danes. Bili so večjidel iz družin, kjer je bilo močno razvito domoljubje, in iz družin, ki so bile radi močnih predsodkov povsem proti Yaso-nauku (to je proti krščanstvu). A jaz sem bil ravno tak. In tako je prišlo do mnogih prepričev z mojimi profesorji, ki sem jih izzival. Toda sam nisem imel nobene verske izobrazbe, zato jim nisem mogel do živga. In tako se končno sploh niso več zmenili za moje izzivanje.

PRVA MISEL NA SPREOBRNITEV

Pomalem se mi je odkrivala notrina njihovega življenja. Posebno smo zapazili, kako je vsakteri izmed njih pokoren svojemu predstojniku brez ozira na narodnost, starost in izobrazbo. In kako so ljubili nas bolj kot sebe; sami so držali stroga pravila; imeli so zaobljubo in jo strogo držali. Vse to more razjasniti le njihova vera. Ko sem se o vsem tem sam osebno prepričal, nisem mogel drugače, kot da sem sklenil — prestopiti v katoliško vero. Hotel sem zvesto služiti domovini in Bogu,

da s tem zaslužim svojo srečo. Bog me je vodil, da sem prišel do te odločitve in da sem jo mogel uresničiti.

OČETOVA PREPOVED.

Pa to se ni dalo tako enostavno izvesti. Oče je bil svetovalec pri nekem poznanem budističnem templju. Doma smo imeli »Kamidana« (šintoistični hišni oltar) in »butsudan« (budistični oltar). Po prastari navadi se jima je vsako jutro izkazovala čast. Naravno je, da sem zato okleval očetu odkriti svoje namere. Končno sem se opogumil. Napisal sem mu pismo in ga prosil, da smem sprejemati nauk o katoliški veri. Ko je oče dobil to pismo, se je tako razhudil, da je takoj pridrvel v Tokio in planil z vso silo nadme, naj si take misli za vedno izbijem iz glave. »Yaso-nauk je nevaren državi, a ti si že vnaprej zaigraš svojo bodočnost in si razbiješ ladjico svojega življenja na teh čerih...« Ostal je pri tem, kar je rekel. In tako to pot nisem prodril s svojo željo. A zopet nisem imel moči, da izvršim svojo voljo proti očetu. Ta večer sem šel žalosten spat in jokati sem vso noč... To je bilo v začetku leta 1893.

OČE DOVOLI

Toda Bog me ni zapustil. O počitnicah sem se doma drugič opogumil. Oče je bil najodločneje proti. Tedaj sem poskušal malo govorniške umetnosti. In sveti Duh je razvozljaj jezik nekršččenega. Govoril sem približno takole: »z dneva v dan rastem in sem vedno večji ter mislim na svojo bodočnost. Ne

vem, ali ne bom kdaj in kje zašel na slaba pota in delal očetu sramoto. To pa zagotovo vem in sem trdno prepričan, da morem temu ubežati edino kot katoličan. Zato sem te prosil, da mi dovoliš pouk v katoliški veri. Tega mi nisi dopustil. Z druge strani pa ti je tvoja čast vse in nad vse. Če se zana najprej ne bom dostojno vedel, odpade od mene vsaka odgovornost.« Oče mi odgovori: »Dobro, naj bo, pustim ti, takoj lahko pišeš ravnatelju.«

KRST V BOŽIČNI NOČI

In tako je bilo. Takoj po počitnicah v septembru se je začel verski pouk. Še isto leto je bil na sam sveti večer pred polnočnico krst v kapeli srednje šole »Jutranja zvezda«. Bil sem prvi, ki je bil tam krščen, in prvi Japonec, ki ga je moj profesor krstil. Da bi se pri meni na zunaj kaj spremenilo, ni treba niti omenjati. Samo božja volja se je izvršila meni.

BOGAT BLAGOSLOV

Od te polnoči je že minulo 40 let. Mnogo spomladnih neviht in jesenskih viharjev je šlo mimo. V mornarico sem stopil še prav mlad, sodeloval sem v treh bitkah in bil pri tem večkrat skoro čudežno rešen. Od vlade sem bil poslan s posebnim naročilom k sv. očetu — to se je zgodilo prvič v zgodovini Japonske — zaupano je bilo, da spremljam prestolonaslednika, današnjega cesarja, na poti v Evropo in — posebna sreča mojega življenja — dano mi je bilo, da preživim ostala leta v osebni bližini svojega cesarja.«

Katoliška kultura Argentine

Prvo prebujenje

Katoliška obnova v Argentini se je začela pred 120 leti. Gibanje za neodvisnost se je obrnilo tudi proti liberalizmu, ki je vladal tedaj v španski matični deželi. Očetje neodvisnosti so se smatrali za izvrševalce velike katoliške tradicije, ki so jo v Španiji sami sicer zaničevali, pa je imela iz univerze v Cordobi še vedno velik vpliv na Argentino.

Postava sv. Ignacija Lojolskega se dviga na začetku argentinske samostojne zgodovine in je dala prvo duhovno podlago zakonodaji Argentine, istočasno pa je nauk sv. Tomaža položil temeljne kamne za prvo ustavo. Tako je torej »argentinstvo« zraslo na katoliški podlagi. Najmočneje se je pokazal katoliški duh v ustavi leta 1835.

Liberalna reakcija

Po julijski revoluciji leta 1853. pa se je moral umakniti liberalizmu, ki je obvladoval vse javno življenje prav do konca stoletja; njegovi razdiralni učinki so segli celo v verne kroge. Zdelo se je, kakor da bo zmagoslavni laicizem

s svojim materialističnim liberalizmom katoliško kulturo popolnoma iztrebil.

Novo prebujenje

Toda v letu 1904., ko je prišel v parlament prvi socialistični poslanec, sta vstala za katoliško stvar dva voditelja: duhovnika Miguel de Andrea in Gustavo Franceschi, ki sta z veliko prizadevnostjo delala za ponovno obu-

HITLERJANSKI KATEKIZEM

Kakor poroča »Linzer Volksblatt«, so izdali v tretjem Rajhu posebne vrste katekizem, ki naj vzgaja nemško mladino v narodno socialističnem duhu. Tega katekizma se bodo morali učiti na pamet že učenci prvega razreda ljudskih šol. Med drugim uči ta katekizem tudi to, da so katoliške verske šole državi nasprotna in sovražna, da je katoliška Cerkev mednarodna sila, ki vzgaja mladino v protidržavnem duhu. Kristus da je bil judovski ljudski voditelj; morala katero je on učil, je državi v škodo, ker ne dopušča nobene zdrave kritike.

Vedno in vedno pa ta katekizem poudarja: »Naš Bog je narava.«

V nekem mladinskem domu so se

ditev katoliškega duha v argentinskem javnem življenju. Ta dva sta dala osnove za vedno lepši razvoj katol. kulture v Argentini.

Danes sicer argentinska kultura še ni izrazito katoliška. Malo je še takih, ki se upajo javno izpovedati svoje katoliško prepričanje tako odločno, kakor zastopajo svoje stališče zastopniki laicistične kulture. Vendar so katoliške sile zbujejene, stare kulturne vrednote dobivajo zopet svojo ceno. Katoličanstvo v Argentini se dviga na odlično stopnjo.

moralni vsi dečki, ki so večinoma stari okoli 10 let, naučiti poganskih molitev, katere časte starogermanskega boga Vodana. Učitelji, ki po-učujejo novo vero, pravijo: »Naš Bog je Hitler«.

JAPONSKI KATOLIČANI

Sredi januarja je kardinal državni tajnik Pacelli sprejel v audienco zastopnika japonskih katoličanov admirala Singira Jama-mota. Ta je izjavil, da prinaša svetemu očetu zagotovilo, da Japanci puščajo misijonarjem v osvojenih krajih popolno svobodo pri izvrševanju njihovih nalog in da jim jo bodo pustili tudi v bodoče.

Dva katoliška duhovnika sta dobila nagrado Francoske akademije

Francoska akademija podeljuje nagrade ne samo za znanost in umetnost, ampak tudi za odlično socialno in karitativno delo. S tem hoče priznati, da so tovrstne zasluge za razvoj človeške kulture včasih še večjega ali pa vsaj enakega pomena kakor literarne ali umetniške stvaritve.

V minulem letu sta bila odlikovana s temi nagradami tudi dva katoliška duhovnika.

Eden je redemptorist pater Bégin, ki že 35 let deluje daleč izven svoje domovine v Varšavi kot dušni pastir v neki bolnišnici, ki jo vodijo Judje. V bolnišnico pa sprejemajo tudi kristjane, ki bi bili tukaj brez duhovne pomoči, če se ne bi p. Bégin krepko zavzemal zanje. Razen tega je ustanovil v Varšavi ljudske kuhinje, otroška zavetišča in druge dobrodelne ustanove ter je apostol predmestij poljske prestolice. — Francoski poslanik v Varšavi poroča, da njegovo ime pomeni isto kot »ljubezen, vera, upanje«.

Drugi nagrajenec abbé Jourdan je župnik na malem otoku Chausey v bližini normandijske obale. Prebivalci tega otoka so mornarji in ribiči, ki se morajo

trdo boriti za svoj gospodarski obstoj. V pozni jeseni in pozimi je otok zaradi viharjev in razburkanega morja včasih po cele dneve odrezan od celine. Župnik Jourdan žrtvuje vse svoje delo za blagor svojih vernikov. Ni jim samo dušni pastir, ampak tudi zdravnik, učitelj in svetovalec v vseh dušnih in telesnih potrebah. Skr-

Z naših gimnazij

Klasična gimnazija v Ljubljani

»Katoliška načela« so vzbudila na naši gimnaziji veliko pozornost in zanimanje. V nekaterih razredih so tovariši po njej kar hlastali in prva pošiljka knjig je bila v najkrajšem času do zadnje razprodana. Veliko povpraševalcev je odšlo praznih rok, ker knjige tako hitro zmanjkuje. Pa pridejo zopet nove pošiljke!

Za knjigo se s simpatijo zanimajo tudi drugomisleči, ki imajo še kaj resnobe v sebi.

Veliko zanimanje in povpraševanje po knjigi si prav lahko razlagamo.

bi tudi za duhovno izobrazbo svojih župljanov; tako je napravil knjižnico in ima poleti z otoškimi otroki šolo na prostem. Svetovno vojno je prebil abbé Jourdan kot samaritan na fronti.

Brez dvoma je tudi pri nas mnogo takih duhovnikov, ki store prav toliko v službi dobrodelnosti in za povzdigo ljudskih mas. Torej bi bilo primerno, ko bi se tudi pri nas takšnemu delu na podoben način dalo priznanje pred javnostjo.

Ze predmet sam — katoliška načela — mora zanimati vsakega katoliškega dijaka in sploh vsakega dijaka, ki ga zanimajo življenjska vprašanja naše dobe.

Ime g. avtorja, člana papeške akademije in starostnega predsednika slovenske akademije, nam pa dovolj priča, da je važni predmet kar najlepše obdelan.

G. avtorju moramo biti za njegovo sistematično podajanje katoliških načel iskreno hvaležni, pa tudi založbi »Naša pot«, ki nam je omogočila, da smo po tako nizki ceni dobili knjigo, kateri bi druga založba gotovo postavila neprimerno višjo dijaško ceno.

Ob tej knjigi, ki je brez dvoma višek dosedanjega dela »Naše poti«, si želimo, da bi ta založba še naprej tako uspešno delovala za svetovno nazorno poglobitev med našim dijaštvom.

V lepem sprejemu, ki ga je doživela »Naša pot« XV na našem zavodu, vidimo razveseljiv znak, da se današnje dijaštvo zanima za globlja vprašanja in da je med nami veliko resnih dijakov, ki se zanimajo za resne in globoke knjige, ki resnično doprinašajo svoj delež pri zgradbi prave slovenske kulture.

Vsebinsko »Knjige načel« si bomo skušali z branjem in premišljanjem čim bolj prisvojiti, da bodo katoliška načela v nas še bolj živa in trdna.

Želimo, da bi »Katoliška načela« bila tudi na drugih gimnazijah deležna tako lepega sprejema kakor pri nas. Tako bo ta knjiga pomagala vzgojiti nov rod, ki bo pometal z vso zastarelo meglenostjo in polovičarskim igračkanjem z idejami.

DELBOS O BOLJŠEVIŠKEM TERORJU

Yvon Delbos, francoski zunanji minister v prejšnji vladi Ljudske fronte, je napisal leta 1934. po nekem potovanju po Rusiji sledeče:

»Boljševiški teror je tako brezsrčen in neizprosni, da se mora vsak drug režim v primeri z njim zdeti sladak. Razen vojne ni v meni nič tako dvignilo odpora kot ta še vedno nadaljevanje zločin proti človeškemu dostojanstvu in duhu. Kar sem opazoval na področju kmetijstva, izpričuje, da bi morale sovjetske republike odstraniti srp s svoje zastave. Starost je zavržena povsod, kamorkoli sem prišel, sem zastonj zaželel, da bi videl kako zavetišče za stare ljudi.«

ZDRAVNIK V SLUŽBI MISIJONOV

Kakor poroča letopis würzberškega misijonskega zdravniškega instituta, je v začetku tega leta delovalo v misijonih 24 članov tega zavoda: 15 zdravnikov, 6 zdravnic in 3 izprašane bolniške strežnice. V teku leta sta se dva zdravnika vrnila v Evropo. V tem letu pa je odpotovalo v misijone — ali bo v kratkem odpotovalo — 8 zdravnikov in zdravnic.

BOJ ZA BASKOVSKO OTROKE

Med westminsterskim nadškofom in »Narodnim odborom za otroke baskiških beguncev« je prišlo do preloma. Zastopnik nadškofa je odbor zapustil. Nadškof je pri tej priliki obvestil javnost, da je sveta stolica že avgusta prosila angleško vlado, da pospeši povratek baskovskih otrok. Narodni odbor, v katerem ima močan vpliv boljševikom prijazna vojvodinja Atholska, pa je vrnitev otrok z vsemi mogočnimi pretvezami oviral. Medtem pa je pravna komisija, ki ji je bilo poverjeno vprašanje baskovskih otrok, dognala sledeče:

Otroci so bili odpeljani iz Bilbaa proti volji staršev;

v Bilbau in okrog Bilbaa ne obstaja nikaka vojna nevarnost;

nacionalna vlada hoče otroke sprejeti nazaj;

apostolski delegat v Francovi španiji zahteva, da se otroci vrnejo in končno,

vsa pisma staršev, ki jih je odposlal apostolski delegat, so pristna.

Komisija priporoča, da se otroci čimprej vrnejo v španijo.

Bilanca dvajsetletne grozovlade

DIVJANJE PROTI VERI

O priliki dvajsete obletnice ustanovitve Sovjetske unije je objavil pariški list »La Croix« na podlagi podatkov časopisne agencije »Eastern Information« statistiko, ki kaže, do kakih krvavih grozodejstev je vodilo sovraštvo proti Bogu v sovjetski Rusiji.

Iz tega poročila izvemo:

da je bilo 129.000 cerkev, kapel in drugih prostorov za božjo službo odtegnjenih bogočastju,

da je bilo 24.000 cerkva in svetišča razrušenih z dinamitom,

da so druge cerkve pod najrazličnejšimi pretevezami porušili ali si jih prilastili za namene brezbožniškega gibanja,

da znaša število ubitih duhovnikov skupno 40.000 in je bilo samo v zadnjem letu z najrazličnejšimi utemeljitvami pregnanih ali ustreljenih nič manj kakor 2600 pripadnikov duhovskega stanu.

DIVJANJE PROTI LJUDSTVU

3.000.000 ljudi je bilo usmrčenih, 12.000.000 ljudi je umrlo za lakoto,

število jetnikov po koncentracijskih taboriščih se čeni na približno 6 in pol milijona,

število žensk, ki morajo opravljati dela, ki daleko presegajo njihove moči, pa 8 milijonov.

DIVJANJE PROTI LASTNIM PRISTASEM

»La Croix« dostavlja tem podatkom še interesantno statistiko, ki se nanaša na zadnje mesece.

Od maja 1937 je bilo v Sovjetski Rusiji izrečenih 1200 smrtnih obsodb:

Od 68 »kandidatov« za centralni komitej jih je bilo 40% ustreljenih ali na kak drug način spravljjenih s sveta.

Od 23 ljudskih komisarjev so jih 12 zaprli ali odstranili.

Od 13 ljudskih komisarjev ruske federativne republike so jih 9 zaprli.

Od 13 ljudskih komisarjev v Ukrajini so jih 8 ustrelili.

Od 13 ljudskih komisarjev Bele Rusije so jih zaprli odnosno ustrelili 7.

Od 53 strankinih tajnikov so jih 43 razglasili kot državne sovražnike.

Od 11 predsednikov sveta ljudskih komisarjev so jih 9 usmrtili.

Od 7 predsednikov centralnega eksekutivnega komiteja so jih 5 razglasili za sovražnike države.

Končno: od 24 članov prvega centralnega komiteja so ostali v službi 4.

Od 159 članov glavnega odbora komunistične stranke, ki so še leta 1936 sodelovali na kongresu stranke, jih je bilo pri sedanjih »volitvah« samo še 23 na svobodi.

Izmed ostalih 136 jih je bilo nekaj ustreljenih, nekaj odpeljanih v izgnanstvo, ali pa še v zaporih čakajo svoje obsodbe.

DIVJANJA NE BO KONEC

Značilno je tudi to, da so ob 20-letnici boljševiške revolucije nekateri Stalinovi prijatelji predlagali amnestijo za politične krivce, pa jo je Stalin gladko odklonil.

Pripominjamo, da je bilo nedavno pred vojnim sodiščem Sovjetske Rusije 8 sovjetskih višjih uradnikov, ki so bili obteženi veleizdaje in vojninstva v korist tuje velesile. To so bili Orakaledzivil, Ceboldarjev, Larin, Metelev, Cukermann in Stajger, veleposlanik Karahan in pa tajnik izvršilnega odbora komunistične stranke Jenukidze.

Žosist pri vojaki

Meseca oktobra je ladja Cap-Saint-Jacques zapuščala Francijo, stolp Stražne Matere Božje (Notre Dame de la Garde) v Marseillesu je izginil v daljavi.

LEPO JE BILO DOMA...

Mladi fant, ki se je peljal v vojaško službo v Indokino, je nepremično zrl proti toneči obali domovine. Mislil je na tiste, ki jih je pravkar zapustil, na starše, brate, prijatelje in mislil je tudi na lep, čeprav skromni žosistovski vojaški dom, kjer je bilo mnogokrat tako prijetno, kjer je bil marsikateri vojak obvarovan, da ni zapustil Kristusa.

KAJ PA BO V TUJI DEŽELI?

Ali bo našel tako lep dom tudi tam v daljni Indokini? Bog ve. Vendar upa na to; vesel je, da sme na krovu sreči pri sveti maši nekemu misijonarju: to mu daje toliko tolažbe in upanja.

Ko je prišel v Saigon, kjer je ladja za dva dni pristala, seveda ni pozabil, da bo tudi v tem daljnem mestu Indokine dobil žosistovski vojaški dom. Dom Sainte-Jeanne-d'Arc stoji nasproti pošti, blizu katedrale. Šel je, da si ga ogleda. Podrobno se je zanimal, kako imajo urejeno svoje delo in življenje. Ves je bil navdušen, ko je videl tako prisrčnost in domačnost, tako toplo

Vsi obtoženci so »priznali« svojo krivdo. Sodišče jih je obsodilo na smrt. Smrtna kazen je bila takoj izvršena.

Pripravlja pa se že nov proces proti 250 osumljencem, ki so vsi bili na najvišjih mestih boljševiške organizacije.

Posebno vojaško sodišče bo sodilo sledeče tožence:

Jurenjeva in Davtjana, člana sovjetske diplomacije; bivšega tajnika glavnega strankinega odbora Popova; bivšega namestnika v svetu ljudskih komisarjev Jana Rudzuta-ka in Syrcova.

Druge obtožence pa čaka smrt brez sodnega procesa.

TUDI KOMUNISTIČNA LAŽ IMA KONČNO KRATKE NOGE

Ko boš to prečital, utegneš od svojega tovariša komunista ali komunistom slepo verujočega slišati naučeno laž, da to ni nič res. Kaj je ta fant sam videl? Vse svetovno časopisje, in to tudi nam katoličanom najbolj neprijazno enodušno poroča vsaj o morjenju komunističnih velikašev v Rusiji in se zgraža nad tem krvoprelitjem. Ti pa naj bi verjel nebogljenemu tajanju naučenih fantičev?

versko ozračje. V pogovoru z vojakom je marsikaj zvedel o Indokini.

MOŽ DEJANJA.

Določeno je bilo, da pojde v Vinh. Zelo ga je potrijo, ko je zvedel, da tam ni žosistovskega doma. Pa se ni obotavljal in čakal, da bi se stvar sama naredila. Ne, tega ni bil vajen! Šel je na delo; takoj ko je mogel, je obiskal misijonarje in povpraševal pri njih, ali ne bi bilo dobiti kakega prostora za žosistovski vojaški dom.

Po dolgem poizvedovanju je končno našel in zbral nekaj katoliških vojakov. Z njih pomočjo je skušal urediti prostor in zanj preskrbeti opravilo, kajti prostor je bil popolnoma prazen. Toda, kako bi to napravil? To nas bo veliko stalo, ne bomo zmogli sami. Načrta pa ne smemo opustiti! Pater je obljubil, da bo skušal najti kako pomoč, in potem, ker delamo za vse, bodo pač tudi za vzdrževanje prispevali vsi, vsak nekaj iz svojih sredstev. In dom je polagoma začel dobivati opravilo, prišli so stoli, mize, potem gramofon, knjige, japonski biljard, dva ping-ponga, razne manjše stvari: karte, šahi itd.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).